OSB-İMES İŞÇİ BÜLTENİ

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 197 **Ağustos 2007 * Fiyatı: 25 YKr**

Seçimin galipleri saldırıları şiddetlendiriyor...

Yanıtımız, "seçim oyunu bitti, şimdi mücadele zamanı"

Cumhurbaşkanlığı krizinin birkaç ay erkene aldırdığı seçim oyunu, 22 Temmuz'da nihayete erdi. Seçimlerin galibi ise, uşaklığıyla memnun ettiği sermaye çevrelerinin de verdiği destek sayesinde AKP oldu. AKP işçi ve emekçi kardeşlerimizi aldatmakta öylesine maharet göstermiş oldu ki, yalnızca tekelci sermaye değil, ordunun başını çektiği kesimler dışındaki tüm sermaye grupları bayram sevinci yaşadılar. Bu sevinci ABD ile AB ülkeleri de aynı oranda paylaştılar. Bu kadarı bile gösteriyor ki bu oyunun her şeyin üstündeki gerçek galibi patronlar ile bu kanemicilerin sömürü düzenidir.

Sermaye iktidarı koşullarında hangi parti hükümete gelirse gelsin izleyeceği politikalar, yerli ve uluslararası tekelci sermaye tarafından önceden çiziliyor. Başa geçen kim olursa olsun dışta ABD, AB, DB, İMF vb.nin, içte ise TÜSİAD ve diğer sermaye gruplarının çıkarlarını savunmak zorunda.

İşte tam da buna uygun olarak, 4,5 yıldır hükümet eden AKP, işçi ve emekçilere yıkım ve yoksulluktan başka bir şey vermemiştir. Bunu hepimiz çalışma koşullarımızdan tutun da yaşam koşullarımıza kadar her şeyden biliyoruz. Kölelik yasaları, özelleştirmeler, taşeronlaştırma, esnek üretim, vergi artışları, sosyal yıkım, eğitimin, sağlığın ve diğer kamusal hizmet alanlarının özelleştirilmesi, İMF yoluyla belirlenen asgari ücret, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı... Her biri bir şekilde yaşantımıza yansıyor. Buna rağmen sınıf kardeşlerimizin ve emekçilerin ağırlıklı kısmının gidip bu saldırıların doğrudan yürütücüsü durumundaki AKP'ye oy vermesi, sefalet ve açlık koşullarında yaşamayı bir nimet sayar hale getirilmesi nedeniyledir.

Buradan da aldığı kuvvetle patronlar sınıfı, daha sandıkların dumanı tütüyorken, seçimlerin hemen ardından, hem AKP'ye tebrik mesajları gönderdi, hem de ilerleyen günlerde uşağından beklentisini dile getirdi. TÜSİAD yaptığı açıklamada *"Bizim istediğimiz oldu. Seçimlerde istikrar sağlanması bakımından beklenilen olmuştur"* derken, TİSK ise işverenlerin üstünde yük olan kıdem tazminatının

kaldırılması ve özelleştirilmenin tamamlanması gibi politikaların hızla hayata geçirilmesini emrediyor.

AKP'nin bunları ikiletmeyeceğinden hiçbir arkadaşımızın kuşkusu yoktur herhalde. İşte kanemicileri sevenlerin desteklediği o AKP hükümetindeki maliye bakanının yaptığı bütçe açığı değerlendirmesi, hükümetin izleyeceği yol hakkında başka bilgiler de veriyor. İlk altı ayda 5 milyar 885 YTL olan bütçe açığının kapatılması için ek vergi olmasa da içki-sigara-elektrik ve bazı KİT ürünlerine zam yapılması ve enerji kolunda bazı kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi gündemde.

Dahası da var. En küçük bir demokratik hak, güdük özgürlükler bile artık hak getire… TMY ve TCK'da yaptığı değişikliklerle, işkenceci yaratıkları sevince boğan polis kanunuyla terör devletine perçin atan AKP, yeni dönemde çok daha dizginsiz saldırılar yönetecektir. Hem içerde işçi ve emekçilere yönelik ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarının uygulanabilmesi, hem Kürt halkına karşı saldırılar, hem de bölgede ve dünyada emperyalizmin savaş maşalığını yapabilmek bunu gerektiriyor.

Şimdi asıl can alıcı soruya ve cevabına gelelim. Sahi biz işçi ve emekçiler bu seçimlerde neyi seçtik? Seçimler bizim için neyi ifade ediyor? Gidip düzen partilerine oy veren arkadaşlarımız sermaye sınıfına, "Biz işçi-emekçiler olarak kendimizi yönetemiyoruz. Bari siz asalaklar, kan emiciler bizi hem yönetin hem de sömürün!" demiş oluyor.

İşçi-emekçiler olarak önümüze konulan hepsi bir birinden ABD'ci, IMF'ci, TÜSİAD'cı, cuntacı, sermaye uşağı, işçi-emekçi düşmanı düzen partilerinden hesap sormayıp, onları desteklediğimiz oranda bu sömürüyü kabullenmiş oluyoruz.

Zaman kaybetmeden yapmamız gereken asıl şey, "seçim bitti, saldırıya devam" diyen sermaye sınıfına karşı, "seçim oyunu bitti, şimdi mücadele zamanı" diyerek, bulunduğumuz her alanda haklarımız ve kurtuluşumuz için mücadele etmektir.

Bir kez daha "Bizler bu seçimlerde neyi seçtik?" sorusunu sorup, cevabını yaşadıklarımızda arayalım. Sonra da kapitalist sistemin bize dayattığı bireysel küçük dünyamızın değil, o tüm hayatı emeğiyle vareden büyük sınıfımızın çıkarlarını, yalnızca kendimizin değil, tüm çocukların geleceğini vicdanımızın terazisine koyup, "Neyi seçmeliyiz?" sorusunun cevabını arayalım. İnanın ki sınıf bilinçli her işçi için bunun verilmiş tek bir cevabı var...

Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

"Düzen partilerine bel bağlamak, mezara kefensiz girmektir…"

Biz işçilerin taleplerini karşılayan bir seçim olmadı. Yine düzenin yapmak istediği bir seçim onların istediği şekilde gerçekleşti. Daha doğrusu seçimin bir aldatmaca ve oyun olduğunu gösterdi. Asıl tehlike ise bundan sonra başlayacak.

Özelleştirmeler aldı başını gidiyor. Biz işçilerin yaşamı gün be gün yoksullaşıyor. Sosyal haklarımız gasp ediliyor. Sağlık sistemi çökertiliyor. Eğitim tamamen paralı hale getiriliyor. Kürt halkının üzerindeki baskılar her gün daha da yoğunlaşarak artıyor. Tarım sektöründeki üreticiler her sene daha da yoksullaşıyor. Ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri, yabancı ve yerli sermayeye peşkeş çekiliyor.

İşçi-emekçilerin bu sorunlara karşı durmak için, kendi sınıf çıkarlarını düşünerek, birlik ve beraberlik içerisinde, örgütlenerek mücadele etmeleri gerekiyor. Bunu yapmadığı takdirde hangi parti başa gelirse gelsin biz işçi-emekçilerin sorununu çözmez. Çünkü bu partilerin, sağcısı, sözde solcusu, kısacası hepsi sermayenin çıkarlarını savunuyor. Düzen partilerine bel bağlamak, mezara kefensiz girmektir. Gerisini siz düşünün. Ya hep beraber mezara kefensiz gireceğiz ya da bu düzeni değiştireceğiz. Üreten biz isek yönetende biz olmalıyız.

İMES'ten bir metal işçisi

THY'de baskılara rağmen mücadele!

Türk Hava Yolları'nda Mart ayında başlayan toplu sözleşme sürecinde patron tarafının işçilerin taleplerini görmezden gelen tutumları sonucunda halen bir sonuca varılamadı. 20 Temmuz günü Hava-İş THY AO ve THY Teknik AŞ'de kitlesel eylemlerle grev kararını astı.

İşçilerin taleplerinin arkasında durduğu kararlı tutum sadece THY patronunu değil bir bütün olarak sermaye sınıfını harekete geçirmiş durumda. Çeşitli sermaye kuruluşlarının tehditlerini burjuva medyanın işçilerin taleplerini görmezden gelen, onları ihanetle suçlayan tutumları izliyor. Sermaye cephesinden en son oyun olan grev oylaması da işçilerin evet kararı ile boşa düşürülmüş oldu. Tüm baskılara karşın mücadelelerini bugüne kadar kararlılıkla sürdüren THY işçileri önümüzdeki günlerde de aldıkları kararın arkasında durarak mücadelelerini yükselteceklerini ifade ediyorlar. Sermaye cephesinden hayata geçirilmeye çalışılan topyekûn saldırı politikasıkarşısında ise THY işçileri ile birlikte tüm işçi sınıfının topyekûn bir mücadele içerisine girmesi gerekiyor.

Telekom işçilerinin mücadele kararlılığı!

Türk Telekom'da 27 bin işçiyi kapsayan ve 29 Mayıs günü başlayan toplu sözleşme görüşmelerinde yasal sürenin sonuna gelindi. Ancak halen 28 madde üzerinde anlaşma sağlanamadı.

Haber-İş Sendikası'nda örgütlü Telekom çalışanları ise TİS görüşmelerinde kendilerine dayatılan sefalet zammına ve esnek çalışma uygulamalarına karşı eylemlere başladılar. İşçiler ve sendika yöneticileri taleplerinde geri adım atmayacaklarını belirtiyorlar.

Bu amaçla 8 Ağustos günü yüzlerce Telekom işçisi Telekom Başmüdürlüğü önünde eylemdeydi. Telekom çalışanları eylem boyunca greve çıkmaktan çekinmeyeklerini ve patron tarafının dayatmalarını sürdürdüğü koşularda bu silahlarını kullanacaklarını ifade ediyorlar.

Tekstil'de grev sesleri!

THY ve Telekom'da yaşanan grev süreçlerinin ardından bir grev sesi de tekstil sektöründen geldi. TEKSİF ile işveren sendikası arasında yapılan ve 54 işyerinde 20 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde patron tarafının ilk altı ay için sıfır zam dayatması ve ikramiyeleri yeni giren işçiler için ortadan kaldırmak istemesi nedeniyle anlaşma sağlanamadı.

TEKSİF ise 3 Ağustos günü yaptığı toplantı ile 11 işyerinde 10 Eylül'de başlamak üzere toplam 17 işyerinde grev kararı aldı. Tekstil patronları bir yandan sektörün geliştiğinden bahsederken bir yandan da kotaların kalkacağından ve dünya çapında rekabetin kızışacağından dem vuruyorlar. Bunu ise işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırmanın gerekçesi yapıyorlar.

Farklı sektörlerde ardı ardına alınan grev kararlarının ardından tekstil sektöründe alınan bu karar da önem taşıyor. bugüne kadar ihanetçi sendikacılar eliyle son günlerde imzalanan sözleşmelerle benzer bir son yaşamazsa tekstil işçileriyle birlikte tüm işçi sınıfını hareketli günler bekliyor.

Sendikal ihaneti engellemek ise bir kez daha sınıf bilinçli öncü işçilerin bu süreçte oynayacağı role bağlı. Ve bugün sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele için güçlü bir zemin bulunuyor.

Daha ne kadar sessiz kalacağız!

Ben bir süredir ÜNSA'nın Sultanbeyli'deki fabrikasında çalışan bir işçiyim. Buradaki çalışma koşullarını siz bülten okurlarıyla paylaşmak ve fabrikadaki arkadaşlarıma bülten aracılığı ile bir şeyler söylemek istiyorum.

Burası çuval imalatı yapılan bir fabrika. Biz burada toz içinde çalışırken patron bize maske vermiyor ama "çuvallara kıl dökülür" diye bone takıyor kafamıza. Çalışma saatimiz normalde 08-17 saatleri arasında. Ama aldığımız ücret düşük olduğu için bazen sabahları bulan mesaiye kalıyoruz. Mesai paralarımız da keyfi bir şekilde kesintiye uğruyor. Örneğin akşam 21'e kadar mesaiye kaldığımızda, yarım saatimiz kesintiye uğruyor. Saat 21'den sabaha kadar çalıştığımızda (bu da 21-08 arası 11 saat yapıyor) bu süre içerisindeki mesai 5 saat sayılıyor. Anlayacağınız bir günde 6 saat mesai ücretimiz kesiliyor. Gerekçesini sorduğumuzda, "ne kadar mesaiye kalırsak o kadar kesileceği" söyleniyor. Anlayacağınız işe girişimiz belli, çıkışımız ise patronun olmayan vicdanına kalmış bir durumda.

Alınması gereken tedbirler alınmadığı için yangınla sonuçlanan iş kazaları olabiliyor. Geçtiğimiz günlerde böyle bir kaza sonucu 5-6 arkadaşımız çeşitli yerlerinden yaralandı. Çalışma koşullarımız kölelik koşullarını aratmıyor. Ama en önemli sorun, işyerindeki arkadaşlarımın çoğunun koşullara karşı hoşnutsuzluğu olsa da, bunlara karşı bir tavır sergilenememesidir.

Arkadaşlar, bizler hakkımızı aramazsak bu patronların bize hakkımızı vereceği yok. Daha ne kadar sessiz kalacağız. Peki, biz sessiz kalınca sorunlar çözülüyor mu? Hayır. O zaman şimdi, sessiz kalma zamanı değil, haklarımızı almak için elimizi taşın altına koyma zamanı. Hakkımızı almak için içerde birbirimize güvenerek mücadele etme zamanıdır.

ÜNSA'dan bir işçi

ünsa

Tefaş işçisi arkadaşlar; Haklarımızı gasp ettirmeyelim!

Diğer tüm fabrikalarda çalışan sınıf kardeşleriniz gibi yıllardır canınızı dişinize takıp çalışıyorsunuz. Verdiğiniz emeklerle mutfak eşyaları üreten ufak bir atölye sahibi olan patronunuzu otomotiv sektöründe iki koca fabrika sahibi yaptınız. Patronun kârı her geçen gün daha fazla artarken, nedense sizlerin ekmeği ise daha fazla küçüldü. Yıllardır birçok sosyal hakkınız gasp edildi.

En son olarak bir süredir fabrikanın taşınması gündemdeydi. "Acaba ne zaman taşınacak?", "Bizler de gidecek miyiz?", "Haklarımızı alabilecek miyiz?" diye sorarken geçtiğimiz günlerde bu soruların cevabını almış oldunuz. Patronunuz yıllarca verdiğiniz emeği hiçe sayarak size her şeyi kendi istediği gibi dayatmaya kalktı. Sanki sizlerin kendi yaşamınız yokmuş, hayatınız hakkında her konuda karar vermede tek yetkili kendisiymiş gibi.

Diyor ki; "Taşınma nedeniyle yıllık izinleri erteliyorum!", diyor ki "Şimdi servis veririm. Ama bir sene sonra kaldırırım!". Tüm hayatınızı onun için değiştirmenizi, çevrenizi, ailenizi bırakarak onun için Gebze'ye taşınmanızı istiyor. Hem de çalıştığınız kölelik koşullarında.

Bunun da ötesinde sizi buna mecbur bırakmaya çalışıyor. Diyor ki "Kimseye tek kuruş tazminat vermem! Ben ne istersem onu yapacaksınız!"

Arkadaşlar;

İşyerinin taşınması 4857 Sayılı İş Yasası'nın 22. maddesinde çalışma koşullarında esaslı değişiklik adı altında düzenleniyor. Bu maddeye göre işyeri başka bir Büyükşehir belediyesi sınırlarına taşındığında bu durum çalışma koşullarında esaslı değişiklik anlamına geliyor. Bu durumda ise patronun belirli bir süre önceden yazılı biçimde işçileri durumdan haberdar etmesi gerekiyor. Bunun ardından ise 6 işgünü içinde işçinin yazılı olarak bu değişikliği kabul edip etmediğini patrona bildirmesi gerekiyor. İşçi bu yazılı bildirimi yapmadığı koşullarda çalışma koşullarında yapılan bu değişikliği kabul etmemiş sayılıyor. Bu durumda ise yapılması gereken patronun ihbar süresini de dikkate alarak ve işçilerin tazminat haklarını da ödeyerek sözleşmeyi feshetmesi oluyor.

Ama Tefaş patronu yıllardır sessizliğinizden aldığı güçle kafanızı bulandırmaya, haklarınızı gasp etmeye çalışıyor. Şunu çok iyi bilmelisiniz ki böyle bir durumda karar siz işçilerindir. Eğer yeni çalışma koşullarını kabul ediyorsanız gidip çalışma hakkınız vardır. Ancak bu koşulları kabul edip yeni fabrikada çalışmaya başladıktan sonra "Koşulları beğenmedim!" diyerek haklarınızı talep edemezsiniz.

Onun için kararınızı bugünden vermelisiniz. Ya tüm haklarınızı koruyarak yeni çalışma koşullarını kabul edeceksiniz. Ya da bu koşulları kabul etmediğiniz takdirde patronun haklarınızı gasp etme girişimlerine karşı topyekûn bir mücadele içine gireceksiniz.

Eğer yeni fabrikaya gitmek istemiyorsanız bilmelisiniz ki patronunuz yalan söylüyor. Böyle bir durumda kıdem tazminatı başta olmak üzere tüm haklarınızı vermek zorunda.

Ancak bu hakkınızı almak bile dişe diş bir mücadele gerektiriyor. O zaten "Benden kimse bir kuruş alamaz!" diyerek sözünü söylemiş durumda. Şimdi sizin sözünüzü söylemeniz gerekiyor. Öncelikle sizin bu değişikliği kabul ettiğinize dair size dilekçe imzalatma girişimlerine karşı uyanık davranmalısınız. Hiçbir belgeyi okumadan imzalamamalısınız. Bunun dışında ise dediklerine aldanmadan, haklarınızı bilerek bu haklarınızı talep etmekten çekinmemelisiniz. Tabii ki bunu da tek tek değil, bir bütün halinde yapmanız gerekiyor. Patronunuz hepinize karşın topyekûn bir saldırı başlattı. Sizler de bu saldırıya karşı topyekûn bir mücadele içine girmelisiniz. Böyle bir mücadelede OSB-İMES İşçileri Derneği olarak her türlü olanak ve imkânımızla siz Tefaş işçilerinin yanında olacağımızdan kuşkunuz olmasın.

OSB-İMES İşçileri Derneği

G-U 'da Krizin Bedeli = 25 İşçi

G-U firması, Avrupa da ekonomik dalgalanma olduğu için siparişlerin kesildiğini, krize girdiğini, bundan dolayı işçi çıkarmak zorunda olduğunu açıkladı. Sendikayla anlaşarak öncelikle işten ayrılmak isteyenlerden başlayıp, tensikatla devam ederek 25 işçiyi çıkardı.

G-U işçileri 2006 Mart ayında düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı örgütlenerek sendikalaştı. Patron yetkiye itiraz ederek çok sayıda işçi aldı. Bu arada 'verimlilik artırma' adı ile çıkan malzeme sayısını 2 katına yakın artırdı. İşçiler üzerinde baskı bu şekillerde artırıldı. Sendikadan vazgeçmeleri sağlanmaya çalışıldı. Fakat bu oyun ve baskılar tutmadı. İşçiler sendikadan vazgeçmedi. Nisan 2007'de toplu iş sözleşmesi imzalandı. Bu arada aldığı fazla işçiyle ve sayıların artırılmasıyla birlikte önceki senelere göre daha fazla iş çıkartıldı. Yeni bir malzeme deposu açıldı. Fazla olan malzemeler oraya kondu. Satış işlemi fabrikadan uzak olan yeni depodan gerçekleştirilmeye başladı. Yani üretenlerin, işçilerin görmediği bir yerden.

Önceki yıllarda mesaiye bırakılarak çıkarılan ürün sayısı şimdi normal çalışma süresinde çıkıyor. Sendika yetkisini düşürmek için alınan işçilere, sayıların arttırılması ve fazla ürün depo edilmesiyle gerek kalmadı. Fazla işçilerden kurtulmanın en iyi yolu; "KRİZ!" Bir de bunun arkasına tüm işçiler topluca yıllık izne çıkartıldı. İşveren bu yıllık izinlere 1 hafta ücretli, 1 hafta ücretsiz izin günü ekleyerek "kriz"i tüm işçilere bu şekilde yansıtmış oldu.

Biz işçiler krizin ne olduğunu yıllardır öğrendik. Kriz deyince hemen akla işsizlik geliyor. Ardından işçi sınıfının sefaletinin, yoksulluğunun artması ve daha çok açlık geliyor. Sermaye sınıfı yıllardır fazla üretimle oluşturdukları karmaşanın bedelini işçi sınıfının sırtına yüklüyor. Kendi karlarının azalmasını önlemek için, bu bedeli bize ödetiyorlar.

Bu tablo içinde en vahim olanı; işçi sınıfının canlarını kaybedip bedel ödeyerek kazandıkları mevziler olan sendikaların tepesini tutan bürokrat takımının bunlara ortak olmasıdır. Faturanın kolayca ödetilmesi uzlaşmacı, ihanetçi sendika ağaları sayesinde mümkün oluyor. .

Fakat en temel ve en önemli nokta ise biz işçilerle ilgilidir. Bunca olanlar içinde işçiler ne yapıyor? Birileri işçilerin hayatlarını, işçilere sormadan istedikleri gibi çiziyor, oynuyor. Bu durumda işçilerin yaptığı ne? "SEYRETMEK!"

Arkadaşlar! Kendimize gelelim. Hayal âleminden çıkalım. Sendikalı olmakla iş bitmiyor. Asıl iş şimdi başlıyor. Bunlar bizim sessiz olmamızdan güç alıyor. Biz sustukça sıra hepimize gelecek. Kendi aramızdaki dayanışmayı daha da kuvvetlendirelim. Söz yetki karar için taban örgütlülüklerimizi kuralım. Uzlaşmacı-ihanetçi sendikacılara karşı duralım. Oynadıkları bizim yaşamımız, geleceğimiz. Çocuklarımızın geleceğidir. Geleceğimiz için mücadelemizi yükseltelim. Unutmayalım ki; kurtuluş kendi ellerimizdedir.

Kahrolsun uzlaşmacı-ihanetçi sendikacılık!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

GU' dan bir işçi

"Muhteşem bir manzara": 60 bin ölü, 120 bin yaralı

60 bin ölüye mal olan bu "muhteşem manzara"yı yaratan, 6 Ağustos 1945'te Hiroşima'ya atılan atom bombasıdır. Atom bombasını atan uçağın pilotu uçağa annesinin ismini verir ve patlamanın ardından kurduğu ilk cümle "Muhteşem bir manzara!" olmuştur. Onbinlerce insanı katletmekten duyulan bir zevk ifadesi…

50 milyon ölü ve 35 milyon sakat kalan insanla 2. Dünya Savaşı, insanlık tarihinin en büyük kara lekelerinden biridir. Ve bu lekenin en büyük parçalarından biri de savaşı noktalayan atom bombası felaketidir. Amerika'nın dünya üzerindeki kayıtsız şartsız egemenliğini kabul ettirme sevdasının sonucudur Hiroşima ve Nagazaki'de yaşananlar.

1945 yılının Temmuz ayında geliştirilen bir bomba Amerika için bu hedefe ulaşmak için bulunmaz bir fırsattı. Atom bombası denilen bu bomba birkaç saniye içinde yüz binlerce insanı kül edebilecek bir güce sahipti.

Savaşın bitmesine ramak kala, Japon egemenleri yenilgilerini kabul etmek üzereyken, 6 Ağustos sabahı Güney Pasifik'ten Amerikan ordusunun bir uçağı "Küçük çocuk" isimli gizli bir yükle havalanır. Saat 08:13'te atılan bombanın 08:15'te Hiroşima'nın 580 metre üzerinde patlamasıyla ilk anda 70 bin insan buharlaşmıştır. 60 bin kişi ise 5 yıl içinde bombanın etkileri sonucu yaşamını yitirdi.

Ancak bu felaket de Amerika'nın hırsını kesmemişti. Yalnızca 3 gün sonra 9 Ağustos'ta bu kez Nagazaki üzerinde plutonyum bombası patlatıldı. İlk anda 75 bin insan kavrulurken bir o kadar insan da 5 yıl içinde yaşamını kaybetti.

Radyasyon sebebiyle toprağın ve suların zehirlenmesini ve daha uzun vadedeki zararları hesap etmesek bile ilk beş yılda Hiroşima ve Nagazaki'de 350 000'i aşkın sivilin ölmüş olması, bizlere insan haklarının savuculuğuna soyunmuş olan Amerika'nın insan sevgisi(!)nin boyutu hakkında bilgi vermeye yetmektedir. Ki bu bombaların etkileri halen devam etmekte, hala insanlar bu yüzden ölmekte, sakat kalmaktadır. Bombaların atıldığı alanlarda doğal yaşam tamamen ölmüştür. Artık bu bölgelerde bitkiler yeşermemektedir.

Kapitalizm insanlığın felaketidir!

Sadece Hiroşima ve Nagazaki bile emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa vaat ettiği geleceği resmetmek için fazlasıyla yeterlidir. Ama biz yine de bugüne de biraz bakalım. Afganistan'da, Filistin'de, Irak'ta yaşananları bir düşünelim. Demokrasi ve özgürlük adına gerçekleştirilen Irak işgalinde 4 yıl içinde 1 milyona yakın insan katledildi. Filistin'de onyıllardır İsrail Siyonizm'inin en vahşi saldırıları yaşanıyor. Egemenler, her şeyi istedikleri gibi yönetebilmek için, binlerce insanı katletmekten hiçbir şekilde çekinmiyor.

Sadece savaşlar da değil. Onların daha fazla kâr uğruna attıkları her adım insanlığı yıkımına yakınlaştırmak anlamına geliyor. Hiroşima ve Nagazaki'de yaşananlar ortadayken nükleer teknoloji hâlâ insanlığın karşısında bir silah olarak kullanılıyor. Alınmayan önlemlerle doğa büyük bir yıkıma doğru sürükleniyor. Onlar için doğanın yıkım tehdidiyle karşı karşıya kalmasının, insanlığın yok olma tehlikesinin hiçbir önemi yok. Çünkü onlar, bugünlerini kurtarmaktan, kârlarını katlamaktan başka hiçbirşey düşünmüyorlar.

Yaşanan tüm bu katliamlara son verecek, katliamları değil, insanlığın eşit ve özgür geleceğini muhteşem bir manzara haline getirecek olan, işçi sınıfının devrimci iktidarı olacaktır. İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmdedir.

Meclis'te "kadın eli" neyi değiştirir?

22 Temmuz seçimlerinin ardından meclise 46 kadın milletvekilinin seçilmesiyle birlikte yeni dönemde ülke yönetiminde kadınların rolü tartışılmaya başlandı. Kadın örgütlerinden medyaya ve düzen partilerine kadar, "Kadından cumhurbaşkanı olur mu?", "Kadınlar hangi bakanlıkları alsın?", "Kadın hakları için yeni hükümet ne yapsın?" sorularını tartışıyorlar.

Tartışmaların başını çeken kadın örgütleri, meclise 46 kadın milletvekilinin girmesini olumluluk sayarken, cumhurbaşkanının kadın olmasını istiyorlar. Hükümetten de kadın sorununda adımlar atmasını bekliyorlar. Kadın örgütleri, yeni kurulacak hükümetin, bakanlıkların yarısının kadınlara vermesini, ilgili bakanlıkların kadın örgütleriyle dayanışma halinde çalışmasını, tarım politikaları üzerinde durmasını, şiddete ilişkin geçmiş dönemde çıkarılan genelgenin hayata geçirilmesini, kadın sığınma evleri açılmasını vb. istiyor. Bu taleplerin hayata geçmesinde kadın milletvekillerinin sorumluluğuna işaret ediyorlar.

Peki bu konuda kadın milletvekilleri ne düşünüyor? Anadolu Ajansı'na kimi kadın milletvekillerinin verdiği yanıtlar, onların sorunun ne kadar uzağında olduklarını gösteriyor. İşte birkaç örnek:

AKP milletvekili Ayşe Türkmenoğlu, *"Yasalarımızda kadın-erkek eşitsizliği anlamında bir maddemiz yok. Ama uygulamada sorunlar var"* diyebiliyor. Oysa gerek TCK, gerekse de medeni kanun kadının ezilmişliğinin yasal güvenceye alınmasını sağlayan maddeler içeriyor. Uygulamalar ise cabası...

CHP milletvekili Nevin Gaye Erbatur ise, *"Kadınlar için cinsiyet kotası uygulanmalı"* diyor. Ama kendisini meclise taşıyan partisi CHP, kadınlara pozitif temelde ayrımcılık uygulamaktan o denli uzak ki... Erbatur ne çabuk unuttu, 22 Temmuz seçimlerinde CHP listelerinde kadın adayların azlığını, hatta kadınların listelerin en alt sıralarda yer aldığını...

MHP'li Şenol Bal ise esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasını öneriyor. Oysaki kadınları çalışma yaşamında güvencesizliğe mahkum eden esnek üretimin kendisi değil mi?

Verilen yanıtlarda şaşırılacak yan yok. Onlar meclise, kadın ya da erkek fark etmez, mensubu oldukları sınıfın, yani burjuvazinin çıkarlarını uygulamak için girdiler. Bu nedenle onlar emekçi kadınların yaşadığı sorunların, onların taleplerinin uzağından bile geçemezler.

46 kadın milletvekili seçilmesiyle, meclise kadın bakışı, kadın hassasiyeti vb. geldiğini iddia edenlere soruyoruz: İngiltere emekçilerine kan kusturan M.Teacher'ı, sermayenin temsilcisi Tansu Çiller'i, faşist Meral Akşener'i ne çabuk unuttunuz?

İş kazası olduğunda neler yapabiliriz?

İşçinin, yaşanan olay sırasında veya sonradan bedence ya da ruhsal olarak zarara uğramasına **'iş kazası'** denir.

- İşyeri alanı içerisinde, işyeri dışında veya işverenin işyeri dışındaki başka bir işinde meydana gelirse,

- İşçi kendi işi dışında başka bir iş yaparken,

- Emzikli kadın işçilerin çocuğa süt vermek için ayrılan zamanlarda,

- İşverence sağlanan bir taşıtla işin yapıldığı yere toplu olarak götürülüp, getirilmesi sırasında yaşanan olaylar iş kazası kapsamında sayılır.

Kaza anında bir zarara uğraması şart değil. Belirti belli bir zaman sonra çıkabilir. Bu belirtinin kaza ile bağlantısı doktor raporu ile ispatlanması şartıyla, iş kazası olarak değerlendirilir.

İş kazası geçiren işçi sigortasız bile olsa bağlı olduğu SSK'ya başvurup, sigortalı işçilerin yararlandıkları bütün haklardan faydalanabilir.

Patron iş kazası olduğunda hemen bölgeye en yakın savcılık, jandarma veya karakola haber vermek zorundadır. Patron bu bildirimi yapmamışsa işçiler bu durumu bildirmelidirler.

Hastaneye gidildiğinde olayın iş kazası olduğunun özellikle belirtilmesi ve hastane kayıtlarına iş kazası olarak geçmesi sağlanmalıdır.

İşveren kazadan sonraki iki gün içinde SSK Bölge Müdürlüğü'ne bildirmek zorundadır. Patron bunu yapmamışsa, hemen Bölge Çalışma Müdürlüğü ve SSK Bölge Müdürlüğü'ne bildirilmelidir.

Çünkü iş kazası olup olmadığına SSK Bölge Müdürlüğü'nden gelen müfettişler karar verir. Olayın raporunu tutarlar. Yapılan incelemeler sonrası iş kazası kararı verilirse işçinin tedavisi yapılır. Tedavi süresi boyunca iş göremezlik ödeneği ödenir. Maluliyet durumu varsa tespit edilir. Ve maluliyet % 10'nun üzerinde olduğu tespit edilirse maluliyet aylığı bağlanır.

Müfettişler kaza yerine geldiğinde iş kazası geçiren işçi gelebiliyorsa orda olmalıdır. Gelemiyorsa; kaza sırasında olan işçiler kaza ile ilgili tüm ayrıntıları anlatmalıdır.

İş kazası gerçekleştiğinde özel hastaneler yerine öncelikle devlet hastanelerine veya SSK hastanelerine gidilmelidir. SSK, özel hastane tedavi masraflarını derhal ve tamamını ödemeyebiliyor. Zor durumlar ortaya çıkabiliyor. Patronlar iş kazası sonrasında işçi sigortasızsa, iş kazasını gizlemek için özel hastaneleri tercih ediyorlar.

İş kazası geçiren işçiler tedavi süresince SSK'dan geçici iş göremezlik ödeneği alırlar. İşveren bu süre içinde işçiyi işten çıkaramaz. Ancak yasaya göre işveren, tedavi süresinin, ihbar süresini 6 hafta geçmesi durumunda, kıdem tazminatı ve diğer haklarını ödeyerek işçiyi işten çıkartabilir.

İş kazası geçiren işçinin, iş mahkemelerine başvurarak maddi ve manevi tazminat davası açması yerinde olacaktır.

Halkın en kırmızı çiçeği...

Federico Garcia Lorca

İspanya iç savaşında faşistler tarafından kurşuna dizilen devrimci şair Lorca, İspanya'nın Granada yöresinde 5 Haziran 1898'de doğar. Babası çiftçi, annesi ise öğretmen olan Lorca'nın sanatla ilk tanışması, piyona dersleri almaya başlaması sayesinde olur. Granada'da Cizvit okuluna girer. Babasının isteği üzerine Granada Üniversitesi'nde hukuk okur. Ancak çok geçmeden edebiyat, resim ve müzikle uğraşmak için hukuku bırakır.

1917'de ilk kitabı *"Simgesel Düşler"* basılır. Bu yıllarda çeşitli geziler yapar ve 1918 yılında gezilerden esinlenerek ikinci kitabı *"İzlenimler ve Görünümler"*'i yazar. 1919'da Madrid'e yerleşir. Burada Juan Ramon Jimenez, Salvador Dali ile dostluk kurar. 1930 yılında Amerika'ya çağrılır, burada birçok konferans verir. 1933'te ikinci kez Amerika'ya giden Lorca, 1934'te İspanya'ya döndüğünde ülkesini karışmış bir halde bulur. Hükümet sağcıların eline geçmiştir. Maden işçileri ayaklanması silah zoruyla bastırılmıştır. 1936'da solcular başa geçince birkaç ay içerisinde siyasal atmosfer gerginleşir. Franco'cu faşistler suikastlara girişmekte, halk ise buna karşılık vermektedir. Lorca için Granada'ya dönmekten başka çare kalmamıştır. Ama Granada'ya döndükten iki gün sonra ayaklanan Franco'cu faşistlerin Güney İspanya'yı ele geçirmeleriyle birlikte etnik-ideolojik soykırım başlar. 1 milyona yakın İspanyol katledilir. Lorca da tutuklanır. 19 Ağustos 1936'da Falanjistler tarafından kurşuna dizilir.

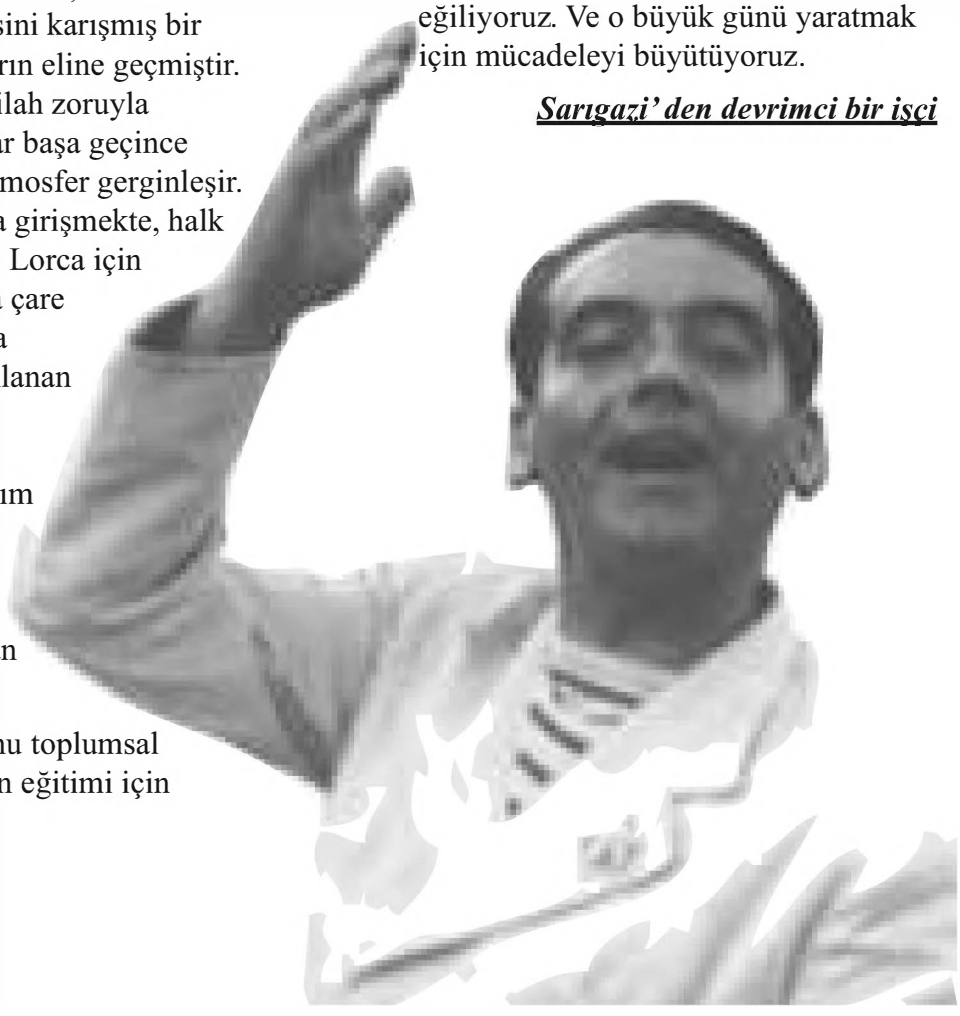
Lorca, şiirini ve tiyatrosunu toplumsal eşitsizliğe karşı direnen halkın eğitimi için kullanmıştır. Siyasi tutukluları desteklemek amacıyla da çeşitli konferanslara katılır. Daha çok işçilerin bulunduğu salonlar tıklım tıklım dolar. Bu arada kendisinin kurduğu gezici tiyatroyla İspanya'yı köy köy, şehir şehir dolaşıp devrimci bir anlayışla oyunlar oynar. Oyunları ve şiirlerinde özgürlük, aşk ve ölüm öne çıkar. İnsan hayatının gelişiminde engel olan gelenekleri şiddetle eleştirir.

Devrimin büyük hayalcisi, İspanyanın en kırımızı çiçeği, müzisyen, şair, tiyatrocu Federico Garcia Lorca'nın işte en büyük hayali:

"Yeryüzünde açlığın bittiği gün insanlık tarihinde hiç görülmemiş en büyük zihinsel devrim gerçekleşmiş olacak. O Büyük Devrim'in gelip çattığı gün, insanların bundan duyacağı o sınırsız sevinci sana anlatamam."

Lorca' nın anısı önünde derin bir saygıyla eğiliyoruz. Ve o büyük günü yaratmak için mücadeleyi büyütüyoruz.

Sarıgazi' den devrimci bir işçi

FEDERICO GARCIA LORCA'YA YANIK ŞİİR

...
Federico,
Dünyayı görüyorsun.
Yolları görüyorsun,
Sirkeyi görüyorsun;
Birkaç ayrılıştan,
Taşlardan, raylardan gayrı,
Kimseciklerin kalmadığı,
Köşeden:
Duman ha deyince,
Zalim tekerleklerine;
Hoşçakalları görüyorsun,
İstasyonlardaki…
Her yanda, sorunlar koyuyorlar,
Çeşit çeşit insan var:
Kanlı bıçaklı kör var,
Öfkelisi, ümitsizi var,
Yoksul var, tırnak ağaçları var;
Şunun bunun sırtından,
Geçinmek sevdasıyla;
Harami var.
Hayat böyle, Federico,
Ey babayiğit,
Ey kara sevdalı adam.
Sana,
Dostluğumun sunabileceği şey
İşte bunlar…
Sen de epeyce şey biliyorsun
Şimdiden.
Yavaş yavaş, daha da,
Öğreneceklerin var.

Pablo Neruda

Emperyalizm;

Bugün genel anlamıyla dünyaya hâkim olan sisteme verilen ad. Bu sisteme göre kapitalizmin serbest piyasa aşamasındaki burjuvazi, sermaye birikimini arttırarak uluslararası sermayeyi doğurmuştur. Uluslararası sermaye grupları, kapitalist ülkelerdeki sermaye fazlasını az gelişmiş ülkelere ihraç eder. Bu sayede az gelişmiş ülkelerin pazarlarını ele geçirerek, kendilerini geliştirmeye devam ederler. Bu dönemde, burjuvazi sistemin en gerici unsuru olup, üretici güçlerin gelişmesini engelleyecek her türlü gericiliğe ve zora başvurabilmektedir.

Kapitalizmin ilk aşamasında ortaya çıkan emek-sermaye arasındaki çelişki artarak kapitalizme özgü yeni bir çelişki yaratır; o da uluslararası burjuvazi arasındaki çıkar çatışmalarıdır. Yeni pazarları ele geçirmeye çalışan uluslararası burjuvazi güçlü devletlerin zayıf devletleri sömürmesini sağlamıştır ve tüm dünyaya hâkim olmaya çalışmaktadır. Yani az gelişmiş kapitalist ülkelerin emekçileri iki kat daha fazla ezilmektedir. Emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çıkar çatışmaları günümüzde de sürmekte olup, emperyalizm daha fazla kâr uğruna tüm dünyayı savaşa ve kana bulamaya devam etmektedir.

OSİM-DER
OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ
Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

Hiroşima ve Nagazaki katliamları 62. yıldönümünde...

"Metsuyama ilçesinin hemen üstünde, havada devasa bir ateş topu belirdi. Işıkla birlikte, toprak üzerindeki her şeyi anında yok eden ısı dalgası ve patlama geldi. Bölgede bulunanlar bilincini kaybederek bir anda ölüme sürüklendi. Hepsi havaya uçup hızla yere çarptılar. Kükreyen alevler, binaların altında feryat edip yardım çağrısında bulunanları yaktı.

Yangın söndüğünde, size dünyanın sona erdiğini düşündürten, tamamen değişmiş, geniş, renksiz bir dünya vardı. Küllerin ortasında felaketin kalıntıları ve kökleri topraktan sökülmüş ağaçlar duruyordu. Bütün şehir yok olmuştu. Patlamanın merkezindeki Matsuyama'da yaşayanların hepsi hemen o anda orada öldü..."

Dünyayı sosyalizm kurtaracak!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 197 * Fiyatı: 25 YKr *Ağustos 2007 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. / İST